

bij inbreuk op de artikelen 44, 64, 65 en 69 der wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en van de stedenbouw, gewijzigd bij de artikelen 4, 20, 21 en 25 der wet van 22 december 1970 en gecoördineerd op 20 oktober 1996 door het decreet betreffende de ruimtelijke ordening (art. 42),
zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen,
als mede-eigenaars die tot de werken opdracht hebben gegeven,
op het onroerende goed gelegen te _____,
gekadastreerd als _____,
met een globale oppervlakte van 33a 02ca,

eigendom van _____, geboren _____ en
_____, geboren te _____,

de hiernavermelde werken in artikel 44 omschreven,

A. tussen 20 februari 1996 en 27 december 1996: te hebben uitgevoerd,

B. van dan af tot 31 oktober 1999: te hebben instandgehouden,

nl. een verbindingshal tussen de bestaande woning en de stal/schuur, en tevens de plaatsing van ramen in het dak en vergroting van deur- en raamopeningen in de gevels.

Gezien de stukken van het dossier.

Gelet op de behandeling dezer zaak ter openbare zitting van 25.02.2004.

Ter zitting van 25.02.2004 werd de zaak geheel hernomen in zijn huidige samenstelling.

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijn vordering.

Gehoord beklaagden in hun verdedigingsmiddelen, ontwikkeld door Mr. _____, advocaat te _____, welke gemachtigd werd om dezen te vertegenwoordigen.

Overwegende dat gedaagden eigenaars zijn van een onroerend goed gelegen te _____,

Dat zij aan deze gebouwen, omvattende woning en schuur, verbouwingswerken hebben laten uitvoeren bestaande uit enerzijds plaatsing van ramen in het dak en vergroting van deur- en raamopeningen en anderzijds het aanbrengen van een verbindingssas dat dienst doet als hall tussen de woning en de schuur.

Overwegende dat voor deze werkzaamheden geen voorafgaandelijke stedenbouwkundige vergunningen werden aangevraagd en afgeleverd.

Overwegende dat beklaagden in verband met de dak- en gevelwijzigingen een regularisatievergunning hebben ingediend en deze werkzaamheden en wijzigingen definitief vergund zijn ingevolge beslissing van het College van Burgemeester en Schepenen dd. 23.05.2003.

Overwegende dat beklaagden met betrekking tot het gebouwde verbindingssas tussen woning en schuur een regularisatievergunning hebben ingediend en deze uitgevoerde werkzaamheden thans definitief vergund zijn ingevolge Besluit van de Bestendige Deputatie dd. 30.10.2003.

Overwegende dat ingevolge deze definitieve regularisatievergunningen beklaagden zich niet meer in wederrechtelijke toestand bevinden.

Overwegende dat de aflevering van de regularisatievergunningen evenwel niet wegneemt dat beklaagden initieel strafrechtelijke inbreuken hebben gepleegd door veranderingswerken aan hun gebouwen te hebben uitgevoerd welke vergunningsplichtig waren en zonder dat zij over dergelijke rechtsgeldige vergunning beschikten. Dat door de aflevering van de regularisatievergunningen de inbreuken als dusdanig niet zijn verdwenen.

Dat derhalve met betrekking tot tenlastelegging A dient vastgesteld te worden dat bij de uitvoering van de veranderingswerken in 1996 beklaagden niet over een rechtsgeldige vergunning beschikten en zij zich derhalve principieel plichtig hebben gemaakt aan deze weerhouden tenlastelegging.

Dat de strafvordering met betrekking tot tenlastelegging A geldig gestuit werd ingevolge kantschrift van de Procureur des Konings dd. 01.12.1999 (stuk 68 van het bundel).

Overwegende dat met betrekking tot tenlastelegging B, met name de instandhouding, dient verwezen naar artikel 7 van het Decreet van 04.06.2003 ten gevolge waarvan in casu de voorziene instandhouding niet meer strafbaar is gesteld.

Dat beklaagden met betrekking tot tenlastelegging B dan ook dienen vrijgesproken te worden.

Overwegende dat met betrekking tot tenlastelegging A bij de straftoemeting rekening dient gehouden te worden met de aard van het misdrijf, het gegeven dat post factum voor de uitgevoerde werkzaamheden alsnog een vergunning bij wijze van regularisatie werd afgeleverd en het feit dat beklaagden over een blanco strafregister beschikken.

Dat in die omstandigheden de bestraffing zich kan beperken tot het opleggen van een geldboete welke met uitstel kan verleend worden.

Nopens de herstellvordering.

Overwegende dat ingevolge de toegekende regularisatievergunningen een einde wordt gesteld aan het recht van de overheid om nog herstelmaatregelen te vorderen.

Dat in casu de geformuleerde herstellvordering dan ook ontoelaatbaar is.

Gezien de bepalingen van art. 162, 185, 191 en 194 van het Wetboek van Rechtspleging in Strafzaken; art. 2 (2de lid), 38, 40 van het Strafwetboek; art. 1 wet 5 maart 1952, gew. wet 24 december 1993, gew. Wet 7 februari 2003; art. 91 K.B. 28 december 1950, gew. K.B. 29 juli 1992 en K.B. 23 december 1993 en KB 11.12.2001; art. 2, 11, 12, 14, 31, 32, 34, 35, 36, 37 en 41 der wet van 15 juni 1935; art. 28 en 29 wet 01 augustus 1985, gew. wet 24 december 1993 en wet 22 april 2003, gew. K.B. 19 december 2003; art. 58§1 K.B. 18 december 1986 gew. K.B. 19.12.2003; art. 2, 3 en 4 wet 26 juni 2000;

OM DEZE REDENEN,

en bij toepassing van art. 44, 64, 65, 69 Wet 29.03.1962, gew. art. 4, 20, 21, 25 Wet 22.12.1970 en gecoördineerd 20.10.1996 door art. 42 Decreet Ruimtelijke Ordening, door de Voorzitter aangeduid.

DE RECHTBANK,

vonnissende op tegenspraak :

Spreekt beklaagden vrij wat betreft tenlastelegging B.

Veroordeelt beklaagden, wegens voormelde tenlastelegging A, ieder tot een geldboete van 200 euro, gedeeld door 40,3399.

Zegt voor recht dat voormelde geldboete verhoogd wordt met 1990 opdecimen en gebracht op: 991,57 euro, voor ieder van hen.

Boete vervangbaar bij gebrek aan betaling binnen de wettelijke termijn door een gevangenzitting van 60 dagen, voor ieder van hen.

En aangezien beklaagden nog geen veroordeling opgelopen heeft tot een criminele of een correctionele straf van meer dan twaalf maanden gevangenzitting en een maatregel van genadigheid van aard is om zijn verbetering te doen hopen;
Gezien art. 8 van de wet van 29 juni 1964, gewijzigd door de wet van 10 februari 1994;
Verleent gewoon uitstel van uitvoering gedurende een periode van drie jaar voor de gehele geldboete voor ieder van hen.

Verklaart de herstellvordering ontoelaatbaar.

Verwijst beklaagden ieder tot de helft der kosten van het proces, belopende in het geheel en tot op heden: 562,42 euro.

Verwijst beklaagden, ingevolge art. 1 van het Koninklijk Besluit van 29 juli 1992 (gew. K.B. 23 december 1993 en KB 11.12.2001), ieder tot betaling van een vergoeding van 25,00 euro.

Verwijst beklaagden bovendien, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van opzettelijke gewelddaden, ieder tot betaling van een bedrag van 10,00 euro, verhoogd met 45 opdecimen en gebracht op 55,00 euro.

, voornoemd, aangewezen bij bevelschrift van de heer Voorzitter van deze Rechtbank, de dato 24 maart 2004, in toepassing van artikel 779 van het Gerechtelijk Wetboek om W. Hermans, Rechter in deze Rechtbank te vervangen, die wettig verhinderd is de uitspraak van dit vonnis bij te wonen waarover hij heeft beraadslaagd overeenkomstig artikel 778 van het Gerechtelijk Wetboek.